

[Poul Møller.]

politisk dækning for alle de offentlige investeringer. Som led i besparelserne måtte regeringen træffe beslutning om at udskyde igangsættelse af nye statslige og statsligt finansierede bygge- og anlægsarbejder til efter 1. februar 1966, og dette er altså allerede indgået i besparelserne.“

Se, det er jo en ret drastisk beslutning. For den historiske sandheds skyld vil jeg dog gerne sige, at det dog vist ikke er et pres, oppositionspartierne har lagt på regeringen. Det, vi ønskede, var en revision af anlægs- og byggebudgetterne under hensyn til prioritetsrækkefølgen og under hensyn til behovet og ikke et over det hele gennemført igangsætningsstop. Jeg vil altså gerne sige til den højtærede økonomiminister, at beslutningen ikke er gennemført efter vor opskrift.

Jeg vil gerne i den forbindelse stille det spørgsmål til den højtærede finansminister: hvordan vil dette stop nu påvirke den vedtagne finanslov? Jeg har gennemgået finansloven, og jeg kan se, at der på en række punkter, også efter de ændringer, der blev vedtaget ved tredje behandling, er afsat bevillinger til nye arbejder, som ikke er igangsat. Disse bevillinger må jo altså falde bort; i hvert fald kan de ikke komme til at dække så mange penge, når de først skal træde i kraft enten sent på efteråret eller først i februar 1966. Derfor må vi da vide, hvis nu tallet 1.200 mill. kr. skal være det hellige tal, hvordan dette igangsættelses- og byggestop påvirker overskuddet på finansloven. Det vil måske vise sig, at det påvirker det med 50 eller 100 mill. kr., og i så fald er der jo ingen grund til at gå i krig med fællesmarkedet for at få 18 mill. kr. ind i nye toldafgifter eller at genere bilhandelen med den afgift på brugtbiler, der foreslås her.

Der er jo i det hele taget noget mærkeligt ved disse administrative standsninger af finanslovbevillingerne. Først diskuterer vi i et udvalg og så i finansudvalget vidt og bredt besparelser på bygge- og anlægsbudgettet; vi hives og vi strides om det, og vi får at vide, at vi i oppositionen er nogle ærkereaktionære fyre, der ikke vil noget, men bare vil have anlægsbudgettet skåret ned. Men så snart regeringen har fået sin vilje og har fået sine forslag ved-

taget, standser man igangsættelserne administrativt og uden politisk diskussion her i folketinget. Se, det betyder, så vidt jeg kan skønne, at folketingets indflydelse på rækkefølgen og på prioriteringen bliver meget stærkt begrænset, og at det ved hjælp af nogle dispensationsbeføjelser — jeg kan dårligt nok finde ud af, hvem af de interministerielle organer der egentlig har ret til at dispensere — bliver afgjort, hvem der får lov til at gå i gang med de opgaver, som der er afsat penge til på finansloven. Man indskrænker altså her folketingets mulighed for at vælge den såkaldte realistiske finanslov, som den højtærede finansminister jo hvert år har sagt han fremsatte. I modsætning til sin forgænger har han jo altid gjort noget særligt ud af at fremhæve sine finanslovsforslag som særlig realistiske; regnskabsafregnelserne har nu ikke understreget dette synspunkt. Men denne såkaldt realistiske finanslov bliver urealistisk, idet styrelser får bevillinger, som de ikke må bruge. Jeg stiller derfor det spørgsmål til den højtærede finansminister, da dette nu har gentaget sig år efter år: hvorfor tager man mere med i finanslovsforlaget, end man ved man kan igangsætte? Når man har standset igangsætningerne, så er det ikke af hensyn til den politiske opposition i det høje ting, for så havde man selvfølgelig tilbudt os det under forhandlingerne, så havde man ikke siddet og trukket tov om disse anlægsarbejder; nej, så er det, fordi man ved og må erkende, at når man har fået gennemført sit finanslovsforslag, kan man ikke gennemføre det, som man insisterede på at ville have gennemført.

Derfor spørger jeg: hvorfor bliver man ved med det? Det er jo ikke første år, det er sket, det sker hvert år, og vi har gang på gang peget på det uheldige deri.

Det gør jo også, at den højtærede økonomiministers investeringsplan, hans langtidsplanlægning, bliver en illusion. Han skal nu til at lave forslaget om til et 4-årigt forslag. Det var, så vidt jeg ved, i januar måned, vi fik dette forslag om en 3 års plan; vi er nu kommet ind i april måned, og så skal det laves om til en 4 års plan. Er det ikke for det første udtryk for manglende planlægning, manglende fasthed i den økonomiske politik? Gør det ikke, at man må sige: når en sådan variation kan